

Meditacions: Dimecres després del I diumenge d'Advent

Reflexió per meditar dimecres de la primera setmana d'Advent. Els temes proposats són: amb la seva vinguda, el Senyor mostra el seu amor cap a nosaltres; avui Jesús continua venint a nosaltres, especialment a l'Eucaristia; preparar amb afecte i delicadesa l'Eucaristia i la Comunió.

«VENIU, SENYOR, no trigueu més»^[1].
L'oració de l'Església s'omple aquests dies del desig de la vinguda de Crist,

el Messies esperat, el nostre Redemptor. Heus aquí que el Senyor vindrà per salvar el seu poble; benaurats els qui estiguin preparats per sortir a trobar-lo (cf. *Za* 14, 5). Durant llargs segles, l'esperança dels homes va esperar l'arribada del Redemptor. En veure ara tan proper el misteri del seu naixement, ens volem omplir d'aquests desitjos per sortir a trobar el Senyor amb aquella mateixa esperança.

Amb l'encarnació del seu Fill unigènit, Déu ens ha mostrat el seu amor infinit: «Quina és la causa de la vinguda del Senyor, sinó mostrar el seu amor cap a nosaltres?»^[2]. I és un amor de Pare, perquè ho va fer per tal que «rebéssim la condició de fills» (*Ga* 4, 4-5).

El Senyor arriba a la terra per omplir-nos de gràcies: «No et demano cap pagament pel que et dono —ens diu—, abans jo mateix

vull ser el teu deutor, pel sol títol que vulguis beneficiar-te de tot el que és meu. Amb què es pot comparar aquest honor? Jo soc pare, jo germà, jo marit, jo casa, jo menjar, jo vestit, jo arrel, jo fonament; tot el que vulguis soc jo; no et vegis necessitat de res. Fins i tot et serviré, “perquè vaig venir a servir i no a ser servit” (*Mt 20, 28*). Jo soc amic, i membre i cap, i germà i germana i mare; tot ho soc, i només vull amb tu intimitat. Jo, pobre per tu, captaire per tu, crucificat per tu, sepultat per tu; al cel, per tu davant Déu Pare; i a la terra soc llegat seu davant teu. Tot ho ets per a Mi: germà i cohereu, amic i membre. Què més vols?»^[3].

Tota la vida de Jesús és una expressió genuïna d'aquest amor sense límits, del seu lliurament per nosaltres. Els qui es van acostar a Jesús ho van poder comprovar sobradament. L'evangelí d'avui ens parla d'una multitud que acudeix a Jesucrist per

presentar-li les seves necessitats:
«Jesús arribà vora el llac de Galilea,
pujà a la muntanya, i s'assegué.
Vingué a trobar-lo molta gent que
portava invàlids, esguerrats, cecs,
sords-muts i molts altres tarats; els
deixaven als seus peus, i ell els
curava» (*Mt 15, 29-30*). Cap de les
nostres necessitats no deixa
indiferent Jesús. Tot allò nostre és
una continua crida al seu cor; les
nostres alegries i les nostres
inquietuds l'impulsen a venir a
trobar-nos.

¡TAN a gust es trobava la multitud al
costat de Jesús que amb prou feines
es van adonar que feia tres dies que
eren amb Ell! I el Senyor es commou.
«Aquesta gent em fa compassió —diu
als seus deixebles—. Fa tres dies que
no es mouen d'aquí i no tenen res
per menjar. No vull que se'n vagin

dejuns: es quedarien pel camí sense forces» (*Mt* 15, 32). L'afecte de Jesús no es fixa només en els grans problemes, sinó també en les necessitats de la vida ordinària; no predica només una bella doctrina sinó que la viu cos a cos.

La preocupació de Jesús és creativa, el porta a imaginar els problemes que cadascú pot tenir quan se'n vagi cap a casa; no es conforma d'haverlos atès durant aquells moments en què s'acostaven fins a Ell, encara que hagin estat tres dies sencers. I aquesta inquietud per la felicitat de l'altre l'impulsa a actuar. Amb el seu poder infinit multiplica miraculosament uns quants pans i alguns peixos, l'únic que tenia en aquell moment a l'abast de la mà, i demana als deixebles que els reparteixin entre la multitud (cf. *Mt* 15, 35-37). El Senyor dona menjar a la multitud famolenta perquè no defalleixi en el camí.

Avui, com aleshores, Jesús es commou davant les nostres necessitats i ens ajuda a resoldre-les. No vol que defallim, tampoc per manca d'aliment espiritual. Si en aquell temps el Senyor es va asseure a la muntanya a esperar els qui volguessin acostar-s'hi i els va oferir pa per alimentar els seus cossos, avui en canvi ens espera al Pa eucarístic. Podem acudir nosaltres també a Jesús per presentar-li les nostres necessitats, les nostres alegries i els nostres ideals. Ens sentirem tendrament estimats i passarem els dies al seu costat.

«TOTHOM en menjà tant com volgué i recolliren set senalles plenes de les sobres» (*Mt 15, 37*), conclou el relat, aclarint que es tractava de més de quatre mil persones. Contemplar la magnitud de la generositat del

Senyor ens pot ajudar a disposar-nos tan bé com sigui possible per acollir les gràcies que vol atorgar-nos en aquest temps d'Advent; mirar com reparteix els seus dons a desdir, fins a fer vessar els recipients, ens omple d'esperança. Veniu, Senyor —li diem—, que el nostre cor us espera. Veniu, que el nostre buit vol omplir-se, del tot, de vós.

A la primera lectura de la Missa llegim la promesa del banquet messiànic que Déu disposa per als homes. «El Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i succulents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort. El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat

el Senyor. Aquell dia diran: «Aquí
teniu el nostre Déu, de qui
esperàvem que ens salvaria:
alegrem-nos i celebrem que ens hagi
salvat» (Is 25, 6-9).

Aquest festí diví es fa realitat, cada
dia, a la sagrada comunió. Per això, si
ens sembla lògic posar el màxim
afany possible a preparar-nos per
rebre el Nen que naixerà a Betlem, el
mateix passa amb la nostra espera
per a cada trobada diària de
l'Eucaristia. Sant Josepmaria tenia
present aquesta realitat, que el
portava a dedicar la meitat de la seva
jornada a pensar en la Missa que
celebraria l'endemà: «¿Has pensat
alguna vegada com et prepararies
per rebre el Senyor, si es pogués
combregar un sol cop a la vida? —
Agraïm a Déu la facilitat que tenim
per acostar-nos a Ell, però... hem
d'agrair-li-ho preparant-nos molt bé,
per rebre'l»^[4].

La comunió espiritual pot ser una magnífica expressió de la impaciència amb què ens acostem cada dia a rebre el Senyor. I ens hi unim a les disposicions interiors de Maria: «Jo voldria, Senyor, rebre-us amb aquella puresa, humilitat i devoció amb què us va rebre la vostra Santíssima Mare»^[5]. «Demana-ho amb mi a Nostra Senyora — insisteix sant Josepmaria—, imaginant-te com Ella devia passar aquests mesos, tot esperant el Fill que havia de néixer. I Nostra Senyora, Santa Maria, farà que siguis *alter Christus, ipse Christus*, un altre Crist, el mateix Crist!»^[6].

^[1] Litúrgia de les Hores, dimecres de la primera setmana d'Advent, hora nona, responsori breu.

[2] Sant Agustí, *De catechizandis rudibus*, núm. 4.

[3] Sant Joan Crisòstom, Homilies sobre l'evangelí de sant Mateu, núm. 76.

[4] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 828.

[5] Fórmula de la comunió espiritual.

[6] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 11.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/meditation/
meditacions-dimecres-despres-del-i-
diumenge-dadvent/](https://opusdei.org/ca-es/meditation/meditacions-dimecres-despres-del-i-diumenge-dadvent/) (25/12/2025)